

[Aksel Møller.]

end om vi skal have et tilbagefald til restriktionspolitikken, og der vil ikke være noget så hemmende og hindrende for den investeringsvirksomhed, vi alle ønsker forstærket mest muligt over alt — vel at mærke til produktive formål —, som hvis forretningsmanden, initiativtageren i det hele taget, skal sidde i usikkerhed og uvished om, hvorvidt liberaliseringen vil trænge igennem og bevares, sådan at hans råvarer stadigvæk kan komme frem til hans fabrikker, eller om den i andre tilfælde vil føre til en konkurrence, som ikke vil tillade ham — med det nuværende løn- og omkostningsniveau — at få afskrevet og forrentet de penge, der skal sættes i investering. Altså, det vigtigste, det allervigtigste, det, som bør være nr. 1 i enhver politik i Danmark i dag, må være at holde orden i vort betalingsforhold til udlandet, det må være at komme det underskud på betalingsbalancen til livs, som vi nu lever under, og som den højtærede finansminister har bedømt til at blive væsentligt større i det kommende år.

Dette kunne give anledning til en drøftelse af, ad hvilke veje man skulle komme det til livs, og jeg skal i alt fald beskæftige mig med en del af denne sag i forbindelse med selve det finanspolitiske. Men jeg går ud fra, at man heller ikke længere kan vente på det øjeblik, da den politiske situation i England er moden til at stille kravene om en forhøjelse af vore Englandspriser. Jeg går ud fra, at man efterhånden må have set en sådan udvikling af priserne, importpriser og eksportpriser, at det nu er regeringens pligt — uanset hvilke hensyn man mener, der iøvrigt må tages til den taktiske forhandlingssituation i andre lande — at rejse kravene om, at der sker en prisudligning, som kan føre enten til en nedgang i vore importpriser eller til en forhøjelse af vore eksportpriser.

Det er devalueringen, der har bragt os i denne prisklemme, og devalueringen har mit parti ikke kunnet råde den høje regering til at gennemføre. Til gengæld skal vi nu stille det råd til regeringens disposition: at søge en forbedring af eksportpriserne eller en formindskelse af importpriserne gennemført. Men det, det her i snævrere forstand drejer sig om i forbindelse med diskussionen om skatterne i 1950—51, det er, hvorvidt og hvorledes vi ved hjælp af den pumpestation, som hedder statskassen, kan bidrage til balance mellem vort forbrug og vor tilgang af udenlandske betalingsmidler.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) forlangte klarhed af opposi-

tionen. Jeg ville udtrykke min allerhøjeste beundring for det ærede medlem, hvis han, som er en sådan ven af klarhed, kunne finde klarhed i den højtærede finansministers tale om, hvorledes problemet balance mellem forbrug og udenlandske betalingsmidler skal løses. For læser man den højtærede finansministers fremsættelsestale — altså ikke nøjes med at høre den, men virkelig prøver på at granske den, sådan som den er optegnet i rigsdagstidende —, så får jeg indtrykket af den Frits Jürgensen'ske figur, der siger: I denne sag kan der min tro siges både pro et contra. Der var hensynet til det ene og hensynet til det andet, formodningen om, at dette kunne ske, og muligheden for, at hint kunne indtræde.

Hvis man søgte fra ordene ind til gerningerne, som de fremgår af den politik, der er ført, og endvidere ser på, hvad ministeren siger om indeværende år, og hvad han siger om 1951, så kan man se, at tanken om, at statsregnskabet skal udvise et overskud, således at det lægger en dæmper på det samlede forbrug, er opgivet. Den højtærede finansminister har opgivet at føre pengesaneringspolitik i Danmark, men han har ikke undladt at ville gøre opmærksom på, at det voksende underskud på betalingsbalancen jo kunne komme til at demtere denne handling en skønne dag og gøre noget andet nødvendigt. Han regner med, at både indeværende år og det nye finansår vil tendere hen imod balance mellem statens indtægter og udgifter. Det vil altså sige, at regeringen har opgivet at anvende de finanspolitiske midler, som den før har brugt til at holde underskuddet på betalingsbalancen nede med, og har opgivet det på et tidspunkt, da det er mere nødvendigt end nogensinde før at fastholde det.

Jeg kan aldeles ikke anerkende den højtærede finansministers betragtning om, at en overbalancering af statsregnskabet nu ikke er en nødvendighed; jeg og mit parti kan ikke anerkende, at den højtærede minister lægger sin finanspolitik til rette på, at der bare skal være balance mellem statens indtægter og udgifter (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Hvorfor sagde De det ikke under valgkampen?). Den højtærede minister skal vente stille og roligt. Ministerens fantasi er åbenbart ikke stor nok til at regne med, at der eksisterer andre muligheder for at overbalancere statsregnskabet end den at forhøje skatterne. Jeg skal om et øjeblik komme til det.

Jeg sagde, at vi nu befandt os på et tidspunkt, da det var mere nødvendigt end nogensinde før at fastholde en pengesanerings-